

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι' είκοσιόν μετρούμεν χρόνον
έδρευσμεν στήν γήν των Παρθενώνων.

Αβγουτος, δεκαεφτά,
πάντα κλέη ζηλευτά.

Χίλια κι' ένακόσια δεκαεφτά,
θερσας και θερμη φιλοπατρία.

Χίλια κι' εξήντα κι' έφτά και διακόσια,
βρώμας' Αρκουδα πηδ' γαυριώσα.

Φασουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

Α.

Φ. — Πράγμα ποδ λές, αγαπητέ,
περιεργον συμβαίνει...
οί Βούλγαρ' είναι νικηται
κι' έμεις οί νικημένοι.

Π. — Βρέ τί μου λές;
Φ. — 'Αληθινά... .

Κρίμα σά τρόπαια τρανά
και πληρομένην άπειρων
Βουλγαρικων λαφύρων.

'Αγαπημένη κεφαλή,
για' τοδς Βουλγάρους ή χαρά,
σά Δύσι και ο' Ανατολή
φωνάζουσε για' αυτούδς ουρρά.

Μόνον' στοδς Βουλγάρους Νίκη
περιλάλητος άνήκει,
μόνον' στοδς Βουλγάρους κλέος.

"Γυμνοί, πρέπουσε Πινδάρου
μόνον του Κοκκίνου Τσάρου,
παγκοσμίου Βασιλέως.

Μές' στή Σόφια του Κοβούργου παραλούνου οί Στρατοί,
και τδ Σόμπαν έορτάζει,
και τδ Σόμπαν τοδς κυτάζει
κι' όλο τοδς χειροκροτεί.

Ζήτω ζήτω κι' ό Σανδάσκης... .
Περικλέτο μου, μη χάσκης
σάν έμβρόντητος, σάν χάσας.

Παραλούνου κορδαμένοι
και καταστραφανόμενοι
άπό νικηφόρους μάχας.

Έρχετα: καμαρωτός
των Σφαγέων ό Στρατός,
ό καταλοχίσιος βρέφη.

Ό Στρατός ό σαρκοβόρος
μές' στή Σόφια νικηφόρος
μέ παιάνας έπιστρέφει.

Του Κοβούργου τά καπλάνια
μές' στή Σόφια των γυρίζουν,
πράσινα φοροούν στεφάνια
κι' όλοένα φοβερίζουν.

Κι' ό Κοβούργος ό πολός,
φιόρε τής 'Ανατολής,
και σκηπητοχος λατρευτός.

Νικητού στεφάνους πλέκων
νικητής εκών άέκων
στεφανόνετα κι' αυτός.

Τί να κάνη; ... μέ τδ ζόρι
και τόν προσφιλή του Βόρι,
τόν Διάδοχο τούτέστι,
μ' ένα στέφανο λαμπρόνε:
έπειτ' άπό την Ειρήνην,
πούγγινε' στο Βουκορέστι.

Κι' όποδέχεται' έν στεφάνοις,
κι' όποδέχεται' έν όργάνοις
έμμανών 'Αρκουδοφίλων
άγλαοδς έπιδρομεις,
μεγαλόφρονας τομεις
των αυτιών και των δακτύλων.

'Στή Σόφια πετάτα,
πρηνεις χαιρετάτα
πολέμων Μαινάδα.

Τί φῶς τὴν λαμπρῶνει,
καὶ πράσινα σμῆνη
σκορποῦν πρασινάδα.

Κι' ὁ Κόκκινος Τσάρος,
κι' ὁ Κόκκινος γάρος,
κι' αὐτὸς πρασινίζει.

Καὶ πράσινος τώρα
μὲ μὴ Λεονώρα,
τὸ πᾶν ταλανίζει.

Ἐλπιδες ἀκόμα
τὸ πράσινο χρῶμα
σ' αὐτοὺς προκαλεῖ.

Τὰ πράσινα φύλλα,
τὰ κόκκινα μῆλα
μ' ἀρέσουν πολλῶ.

B'

II. - Κι' ὁ Φερδινάνδος ἔλεγε κι' ὁ Φερδινάνδος λέει:
καλῶς στα τὰ Στρατεύματα, τῆς Βουλγαρίας τὰ κλέη,

Ἐλάτε, σὰς παρακαλῶ,
γὰ νὰ σὰς στεφανώσω,
θέλω τοῦ κόσμου τὸ μβαλδ
μὲ στέψεις νὰ γανώσω.

Ἐμεῖς οἱ πρῶτοι μαχηταί,
ἔμεῖς Συμμάχων νικηταί.
Ἐμεῖς, παιδιὰ, τοὺς τρίψαμε
πολὸ καλὰ τὴν μούρη,
καὶ νικηταί τὸ στίψαμε,
τὸ κόψαμε κουμπούρι.

Ἐμεῖς ἐκάναμε βουτιά,
στη φάκα τοὺς τσακώσαμε,
μύταις ἐσφάξαμε κι' αὐτιά,
καὶ τοὺς ἐχαντακώσαμε.

Καλῶς στα τὰ Στρατεύματα,
ποῦ μόνον μὲ τὰ νεύματα
ἐνοπείρου κρῆους θρίμου
σὲ γείτονας ἀνόμους.

Ἄρματα Δόξης μὰς τραβοῦν,
καὶ γαυριῶνες ἄς διαβοῦν
οἱ Χεσαψήφιοι.

Ἐμπρὸς μὲ πράσινα κλαδιά,
κι' ἄς ὑπόβωσωμε, παιδιὰ,
πῶς μπιήκαμε στὴν Πόλι.

Τὸν Κροῦμο τὸν πρῶτορα
ὑπερμυνεῖτε τώρα...
μὲ στέφου Ἀυτοκράτορα
μὲ τὴν Ἐλεονώρα.

Ἔσσις μαριόλοι, πονηροί,
ἐνδόξως ἐπιστρέφετε,
κι' ὁ Φερδινάνδος σας θαρρεῖ
πῶς Ἀυτοκράτωρ στέφεται.

Ἐμπρὸς ἔμπρὸς... μόνον μωροὶ μαζὶ μας θὰ γελάσουν,
κι' ἐν μέσῳ γδοῦπων καὶ βροντῶν
τὰ στίφη τῶν Ἐθελοντῶν
θέλω νὰ παραλάσουν.

Κι' ὁ Φερδινάνδος σταματᾷ
κι' ἑθαπιαίως χαιρετᾷ
καὶ τοὺς Κομητατζήδες.

Τῆς ἀρετῆς τοὺς ὀδηγούς,
τοὺς πρῶτους λαυραγαγούς
καὶ τοὺς ἀμακατζήδες.

Ἐμπρὸς... πέραστέ εὐσταταίς,
ὦ Πρῶσοι τῆς Ἀνατολῆς,
μὲ γενειάδες φευτικαῖς καὶ μὲ φευτοπερούκαις,
κι' ἄς ἀντηχοῦν στὸ διάβα σας βρονταῖς καὶ τρακατρού-
[καις.

Δώστε τώρα καὶ σ' ἔμένα
δάκτυλα κι' αὐτὰ κομμένα,
δακτυλῖα, σκουλαρήκια, κι' ὅ, τι βάλατε στὸ χέρι...
ζήτω μας καὶ γεῖα χαρὰ μας...
γὰ τὰ τόσα λάφυρά μας
τόσος κόσμος μὰς συγχαίρει.

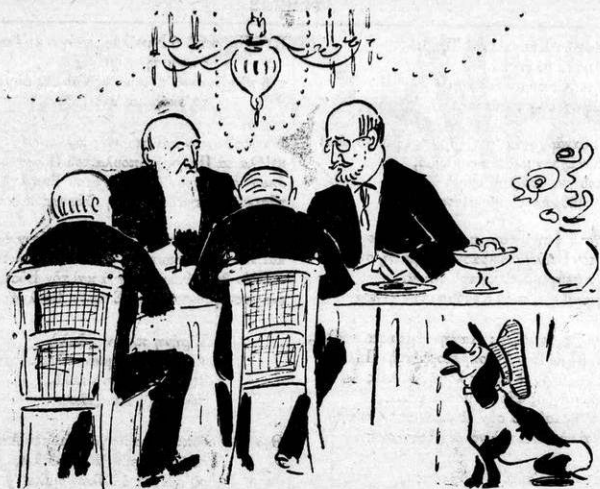
Εἰς τὰ πλάτσικα θαρρεῖτε
καὶ μὲ θάρρος προχωρεῖτε
καὶ μ' αἰδημοσύνη κόρης.

Λάφυρα πολέμου κι' ἄλλα
πῶ καλὰ καὶ πῶ μεγάλα
μὰς κουβέλησε κι' ὁ Βόρις.

Κλάψετε τὸν Τσακαλάρωφ τὸν ἀδικοσκοτωμένο,
τᾶχλο περιστεράκι, τὸν ἄγνῶ, τὸν τιμημένο.
Τὴν ψυχὴ του τὴν ἅγια κόσμος θὰ τὴν μακαρίσῃ
καὶ τὸ θεῖο λείψανό του σὰν Ἅγιον θὰ μυρίσῃ.

Κλάψετε τὸν ἥρωά μας καὶ τῆς ἀρπαγῆς τᾶγρίμι,
σῆσέτ' ἕνα Μανωλεῖο στὴν ἀθάνατή του μνήμη,
κι' ὀρκισθῆτε στὴ σκιά του σὲς αἱ ζῶντες σουφρομάχοι.
πῶς θ' ἀρπάξετε γενναίως ε, τι τόχη κι' ὅ, τι λάχνη.

Κομητατζήδες γύρω μου τὰ δόντια των ἄς τρίβουν
κι' ἄς διηγούνται τρόπια καὶ κλέη των τρανά,
καὶ τώρα ποῦ κι' οἱ γείτονες οἱ Τούρκοι φοβερίζουν
καὶ τὴν Ἀδριανούπολι μὰς πήρανε ξανά,

**Ειρήνη ζωπάροχος, Ειρήνη τροφοδότης,
καί τροφή και πένουιν Σύμμαχοι σ' ένα τραπέζι πρώτης,
μά ρέχουν κι' ένα κόκκαλο 'στόν Βούλγαρο τόν σκύλο,
πού μιά φορά τόν είχανε γιά σύμμαχο και φίλο.**

Κομητατζήδες και Στρατοί στεφάνους άς γυρέψουν
και τής 'Αρκούδας βάλτε μαζί μας νά χορέψουν.

Γ'.

Φ.—'Ο Βούλγαρος μάς έρχεται... βάλτε φωτιά 'στά τό-
φωτιά και σέ Μελένικα, Στρωμνίτσιαις, Νευροκόπια. (πια,
Μ' αίμα πολ' ποτίσθησαν δυστυχισμένοι τόποι
κι' έπίστευσαν 'στη' Δευθεριά...
τούς άφησε 'στη Βουλγαρία
φιλόανθρωπος Εδώπη).

'Ο Βούλγαρος μάς έρχεται... νάτος ό μακελλάρης,
ό Πρώσος τής 'Ανατολής, ό πρώτος 'Αρκουδιάρης.
Βάλτε φωτιά 'στό σπήτι σας, φωτιά 'στ' άρχοντικό σας,
έτσι τό θέλει, δόστυχος, τό μαύρο ροιζικό σας.

Γελώντας ξεριζώσατε τό κάθε σας άμπέλι
και μέσ' στους θρόμους άς χυθή κάθε κρασιού βαρέλι,
κι' όλοι τριγύρω σέ φωτιαίς χαρούμενοι πηδάτε
και τό τραγουδι τό παλιό τής Πάργας τραγουδάτε,
και σάν τόν Δάτ ν' άφήσατε του τόπου σας τό χόμα
μέ τά παιδιά 'στην άγκαλιά, μέ τήν ψυχή 'στό στόμα.

Οί Βούλγαροι μάς έρχονται... κατακλυσιμός κι' άντάρα...
οί Βούλγαροι μάς έρχονται σάν Θεϊκή κατάρρα.

Κι' άν έρχονται, παιδιά, και τί;
φωτιά 'στη γή μας δυνατή,
νά 'δούν μονάχα πύρινο 'μπροστά τους καταρράκτη,
κι' όλα νά τάβρουνε καπνό, κι' όλα νά τάβρουν στάκτη.

'Ο Πρώσος τής 'Ανατολής
τόρα σέ ' λίγο φθάνει,
θρήνος άκούεται πολός...
φεύγουν κι' οί Μουσουλμάνοι.

Φεύγουν κι' 'Εβραίοι πρós τήν γήν μιός άλλης Χαναάνας,
τούς Μουσίσις άναπολούν,
και τόρα τελετήν τελούν
Σκηνοπηγίας νέας.

Φεύγουν κι' αήτοι περιττοί νεών Σοδόμων λάβαν
και σ' άλλο βόσκονται Χωρήβ τά ποιμνια του Λάβαν.

Οί Βούλγαροι ξανέρχονται... διοίκησις τελεία...
θ' άκούσουν τ' 'Αδρια βροσιαίς,
θά ξαναπάρουν 'Εκκλησιαίς,
θά πάρουν και Σχολεία.

Μέσα σὲ Χάδραις καὶ Τζαμιὰ
ἢ λίσσα θὰ ξεσπάσῃ,
μῆτε Χανούμισσα καμμιὰ
θ' ἀφίρουν σὲ καφάσι.

Οἱ Βούλγαροι ξανάρχονται σ' τὴ γῆ μας φρενιασμένοι,
μὰ θάχουν μέσα τῶν καϊμῶ,
ὅπου γιὰ σφάξιμο λαϊμὸ
δὲν θάδρουν οἱ καϊμένοι.

Βάλτε φωτιὰ στὰ σπήτια σας, φωτιὰ καὶ σ' ἄλλα τάλλα,
καὶ μῆτε γιὰ τὸν Βούλγαρο κρασιὸν νὰ μείνῃ στάλα,
καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμε σιχαμερὸ φονιά,
κι' ἀνάθεμα, φωνάζετε, στοὺ Κρούμου τὴν γενειά.

Κι' ὁ Κοβοῦργος ξεφωνάει: : Μαχηταί μου φωτοβόλοι,
ἀφοῦ τώρα δὲν μὲ κάνουν Αὐτοκράτορα σ' τὴν Πόλι,
ξαναπάστε σὰν λύκοι σὲ λογγῆς λογγῆς φυλαῖς
κι' ἔλοι σας ἀρειμανίως φέρετέ μου κεφαλαῖς,
γιὰ νὰ βάζω τὸ κρασί μου σὰν τὸν Σαμουήλ κι' ἐγώ,
καὶ νὰ πίνω καὶ νὰ πίνω καὶ νὰ σὰς δοξολογῶ.

Ἔφοδος σ' αὐτοὺς τοὺς τόπους,
ποῦ μὰς κάνουνε κυρίους,
κι' ἄς σὰς λὲν σφαγεῖς ἀγρίους,
κι' ἄς σὰς λένε κτηνανθρώπους.

Τώρα θηριώδεις Ὀδινοὶ
ἔχουν πέρασι μεγάλη...
κατασφάζετε καὶ πάλι,
μὴν ἀφήσετε ρουθουίν.

Ὁ Κοβοῦργος τέτοια λέει,
καὶ τριγύρω μὲ τὸν Βόρι
τὸν ἀκούει πειναλέοι
νικηταὶ στεφανηφόροι.

Κι' ὅσο σ' τὴ δικὴ τῶν ράχη
πέφτει ἔξω δυνατὸ,
τόσο μὲ χαρὰ γι' αὐτὸ
στεφανώνονται μονάχοι.

**Εἰρήνῃ ἡμῶν καὶ πᾶσι
κι' ὁ κόσμος ἄς συχάσῃ.**

Π. — Τὶ Χερουβειμ καὶ Σεραφεϊμ φεγγίζουν ἀπὸ πέρα...
φεύγει κι' ἡ πρὶν Βασίλισσα, τοῦ Ρήγγα μας Μητέρα,
ποῦδε τὸν Χάρο σὲ χαρὰς καλόκαρδα Παλάτια
καὶ μαύρης λύτης κλάψιμο τῆς θόλωσε τὰ μάτια.

Τὴν ἴδανε βαθεῖα βαθεῖα τὸν πόνον τῆς νὰ θάφῃ
καὶ τοῦ μεγάλου τῆς παιδιοῦ ν' ἀκούῃ τὸν παιᾶνα,
κι' ὅσα παιδιὰ δὲν εἶχανε μανούλα νὰ τὰ κλάψῃ
Ἐνεῖνῃ καὶ τὰ πόνεσε καὶ τὰ κλάψε σὰν μάννα.

Κι' ὁ Πρίγκηψ ὁ Νικόλαος φεύγει κι' ἐκείνος τώρα
ὁ κοσμαγαπημένος,
ποῦ πλούσια τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς τὰ δῶρα
τὰ ὀκρύβει σ' τὸ Γένος.

Κατευδόνουν καὶ στεριαῖς κι' ἐλευθερά πελάγγῃ
κι' ἔλα τὰ Πριγκηπόπουλα, τοῦ Παλατιοῦ καμαρία,
ὅπου κοντὰ σ' τὸν Ἀδελφὸ, τοῦ Βασιληᾶ τὸ πλάγι
τᾶστεψαν μεγαλόδοξα τῆς δάφνης τὰ κλωνάρια.

Εἰρήνῃ περιπόθητος, Ἐλθᾶς ἀνθίζουν κλάδοι,
καὶ νόμοι στρατιωτικοὶ θὰ λαίφουν ἐπὶ τέλους,
καὶ δὲν θὰ πιάνονε συγγὰ καὶ τὸν Εὐστρατιάδῃ
ὡς μαστιγούντα μὲ τὸ Σ κ ρ ι π Βουλγάρους καὶ φρατέ-
λου.

Εἰρήνῃ πλέον ροδαλὴ
καὶ τῶν πολέμων τέλος...
ἐπύραμε φαχνὸ πολὺ,
τόπτε κι' ὁ Βενιζέλος.

Θεὰ γλαυκῶπις εὐχαρῖς γελᾷ μὲ τὸν Ἀπόλλωνα,
ποῦ λάμπει κι' ἀκτινοβολεῖ,
κι' ὁ Κρῆς ὁ Σέβλων ὀμιλεῖ
στοῦ Ἀθήμου τοῦ Συμβούλιου, καὶ πρώτων εἰς τὸν Σέβλων.

Ἔχετε γεγά... κούραστηκα καὶ πάω σὲ ταξειδί,
θέλω πολὺ ν' ἀναπαυθῶ,
θέλω πολὺ νὰ κοιμηθῶ
σὰν τὸν Ἐπιμενίδῃ.

Κι' ἐκείνος ἦταν Κρητικὸς κι' εἶχε μικρὰ καὶ χέρι,
μὰ πόσα τράβηξε κι' αὐτὸς ἕνας θεὸς τὸν ἔφρει,
καὶ μετὰ πάμπολλα δαινὰ καὶ δυσφορήτους πόνους
ἀπεκοιμήθη, καθὼς λέν, ἐπὶ καιροῦ καὶ χρόνου.

Αὐτὰ τοὺς εἶπε σοβαρῶς,
καὶ τῶν Συμβούλων ὁ χορὸς
ἐνθέρμως παρεκάλει τὸν Ἴπνο νὰ περάσῃ
γλυκὸς ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ νὰ τὸν ξεκουράσῃ,
νὰ τὸν κοιμίσῃ δοξαστὸ καὶ νὰ τὸν δυναμώσῃ
κι' ἀτρυτὸς πόνους ἀληθῶς νὰ γλυκοβαλασμάσῃ.

Κι' ἐγὼ τοῦ Γένους ἐξυμῶν τὴν δόξαν τὴν ἀβδιον
ὕπνον ἐπόθησα μακρόν, ὕπνον Ἐπιμενίδειον.
Δὲν ἔφρεις πῶς τὸν ἠθέλα, πῶς τὸν ἐπιθυμοῦσα,
καὶ σὰν ἔυπνησῶ νὰ μοῦ πῇ μὴ κελადῆστρα Μοῦσα
πῶς Κωνσταντίνος Βασιληᾶς, ποῦ τὸν δοξάζουν θρόλοι,
Ἰωνιάνεψε τὸν Βασιληᾶ,
ποῦ λὲν τραγοῦδα μας παλῆα
πῶς ἔπεσε μὲ τὸ σπαθὶ στοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πόλην.

Καὶ καμμοῦσαι νομισμαῖς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαῖς.

Παρ' ἔλων ἀναμένεται καὶ τὸ Καρνὲ τοῦ Βότῃ
κι' ἐπιτυχία φαίνεται πῶς θὰ τὸ στέφῃ πρώτῃ.